

Черпи ги ти свойтъ изъ тозъ изворъ скъпъ;  
 Всяко сърдце болно тѣхъ ще ги обкне,  
 Всяка скръбъ човѣшка тѣмъ ще се откликне,  
 Че човѣкътъ самъ е въплотена скръбъ.

И тезъ пѣсни тѣжни, кат' молитви чудни,  
 Ще крѣпнѣтъ душитъ, въ минутитѣ трудни,  
 И на тѣхъ ще лѣятъ врачобенъ елей...  
 Пѣй за братска обичъ, сѣй мисли високи,  
 Да умекнатъ чувства и сърдца жестоки,  
 Пѣй ти за Доброто, за Любовъта пѣй!

Защото, поете, скръбъта милость ражда  
 И на всѣки вопѣль братски се обажда;  
 Защото въвъ всѣко сърдце, що тупти,  
 Има едно кѣтче жѣдно и готово  
 Да чуй блага дума, да чуй топло слово,  
 И отъ чувства честни сладко да трепти.

1888.

## XIX.

### ТРЪНОСЛИВКАТА.

На връхъ Курубагларъ, засмѣната могила,  
 Посипана съ синчець и теменужка мила,  
 Сѣдяхъ безгласенъ, самъ. И моятъ смаянъ взоръ  
 Потѣваше, пиянъ, въ широкий крѣгзоръ,  
 Въ зеленитѣ нива, полета съ видъ градински,  
 Обгърнати съ вѣнецъ отъ върхове планински.  
 И кацахъ ту на Комъ, ту другъ лазуренъ връхъ  
 Приемаше ме гостъ... И сладкъ полски дѣхъ  
 Разливаше се тамъ — отъ хиледи букети,  
 Бликвали, кат' гора, на Бога подъ рѣцѣтъ.  
 По нѣвга пѣтпѣдѣеъ изъ шубреката, самъ,